

บทนำ

อากาศในยามนี้ช่างหนาวเหน็บ แต่มันก็แลงมาด้วยความเบิกบานใจ เสียงเพลงประกอบวันสำคัญอย่างนี้ก็ยังคงร้องก้องไปไม่หยุดหย่อน Merry X'mas เป็นเรื่องที่ชินชะแล้วสำหรับฉันในทุกๆ วันเกิด แทนที่จะเป็นเพลงแฮปปี้เบิร์ธเดย์ แต่ก็เอาน่า...ยังไงซะมันก็ทำให้หัวใจเบิกบานได้เหมือนกันนั่นแหละ

ฉันมายืนรอแฟนผู้น่ารักของฉันด้วยใจดีมๆ ต่อมาๆ จริงๆ ก็ไม่ใช่การเดทอะไรหรอกเพราะความที่คบกันมานาน แต่มันพิเศษตรงที่วันนี้เป็นวันเกิดของตัวเอง

"วันเกิดแกเคยขออะไรจริงจังหรือยัง"

"จริงจัง? ทำไม่ต้องจริงจังล่ะ การขอทุกครั้งฉันก็จริงจังทุกครั้งอะแหละ"

"ไม่ใช่สิ! แกแบบที่อยากได้จริงๆ แบบชีวิตจะหาไม่เลยนะ ขอหรือยัง"

ฉันส่ายหัวไปมาเหมือนหมาง? งงอะไรก็ไม่รู้ตัวเองเหมือนกัน หนุณาเพื่อนซี้ดีแซนฉันเบาๆ อย่างไม่ได้ตั้งใจ

เจ้าปลาน้อย

"ทำไมไม่ขอไปล่ะ"

"แกเชื่อเรื่องแบบนี้ด้วยหรือนา"

"เชื่อสิ ฉันเคยได้ยินมาว่ามนุษย์เราเกิดมาชีวิตหนึ่งจะมีพรหนึ่ง
ข้อติดตัวมาด้วย อยู่ที่ว่าจะใช้สิทธิ์นั้นเมื่อไหร่"

"อ้อ ถ้าฉันก็หมดสิทธิ์แล้วล่ะ เพราะฉันขอมาทุกๆ วันเกิดเลย
เช่น ขอให้ได้เงิน ขอให้ได้ตุ๊กตา อะไรเงี้ย"

"อันนั้นมันเด็กเล่น เอาแบบจริงๆ สิ เช่น ขอให้มียรักแท้ ขอให้
แต่งงานมีลูกสักสามคนอะไรเงี้ย"

"แบร์ ไกลตัวไป ไม่เอาหรอก"

"เฮ้ย ไม่ไกลตัวเลยนะเพี้ย ผู้หญิงเราก็ขอได้เท่านี้แหละ เอาสิ
ขอปีนี้เลย"

"ฉันไม่รู้จะขออะไร"

"แกนี่ไม่ได้ฉลาดเลย!"

ฉันถูกเพื่อนซี้ตีเข้าที่ไหล่แรงๆ อีกที เล่นเอาฉันหน้าหงิกและ
ทำเสียงจี้จี้ในปากนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้ว่าอะไรออกไปเพราะเข้าใจว่า
หนูนากำลังเข้าถึงอารมณ์ในตอนพูด

"อะไรล่ะ"

"ขอให้แฟนแกอยู่กับแกตราบชั่ววันจันทร์เิง"

"แหวะ คิดมาได้เงี้ย น้ำเน่าจัง"

"ไม่เชื่ออย่าลบหลู่นะเพี้ย!"

บทสนทนาที่เคยคุยไว้กับเพื่อนเล่นเข้าหัวอย่างไม่ตั้งใจ แล้ว
ความคิดบ้าบอก็แทรกเข้ามา เอ...หรือจะลองขอสินะ แบบว่าเราจะรักกัน
ชั่วลูกชั่วหลาน...

เน่าสนิท...ไม่เห็นต้องถามเลย แบร์!

เฮอะ! ช่างมันเถอะ ตอนนี้เราก็สวีทกันจะแยะอยู่แล้ว ไม่จำเป็น
ต้องฟังพรบ้าบอเลย

เสียงโทรศัพท์ดังชัดจังหะความคิดที่เตลิดไปไกลของฉัน ฉัน

หงุดหงิดนิดหน่อย แต่พอคิดว่าคนที่โทรมาอาจจะเป็นแพทก็เลยรีบกุ๊กก๊อรับสายทันทีวัน ฉันแอบทำหน้าที่แข่งๆ เมื่อมองเบอร์ที่หน้าจอแล้วพบว่าไม่ใช่แพท

"ว่าไงจะแม่จ๋า"

"ฮือ...เม...มาที่โรงพยาบาลเร็วๆ นะลูก ฮือ..."

เสียงปลายสายจากแม่ทำเอาฉันมือสั่น แม่โทรมาร้องให้แบบนี้ทำให้รับรู้ได้ในทันทีว่ามันไม่ใช่เรื่องดี

"แม่จ๋า เป็นอะไร ร้องให้ทำ...ทำไม"

"โม...โมเป็นลมล้มตึงไปแล้ว มาเร็วๆ นะ!"

พ่อสั่นคำของแม่ ฉันก็เหมือนคนเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ ไม่มีสติสัมปชัญญะเหลือในตัวฉันอีกแล้ว ดวงตาเริ่มพร่าเลือน ขาเริ่มไร้ซึ่งเรี่ยวแรง ทางไหนนะ ทางไปโรงพยาบาลมันทางไหน แล้วฉันจะเดินหรือจะวิ่งไปดี หรือว่าฉันควรจะบินไป นี่มันอะไรกัน ฉันสับสนไปหมด แล้วฉันจะบินไปได้อย่างไร ฉันจะเหาะไปได้หรือเปล่า ฮือ...พี่โมอย่าเป็นอะไรนะ ฮือ...ฮือ

ฉันคิดอะไรไม่ออก จากนั้นก็หันหลังวิ่งฝ่าฝูงคนไปไหนสักทาง ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะวิ่งไปทางไหนแต่ก็ก้าวขาเตรียมจะออกวิ่ง

"เมอ้อวน...เม..."

เสียงเรียกจากที่ไกลๆ ทำให้ฉันหยุดชะงัก ก่อนจะได้ยินเสียงอื่นแทรกในวินาทีต่อมา

เอ๊ยด!!!

ปึง!!!

เสียงของยางที่เสียดสีกับพื้นถนนเรียกสายตาของทุกคนที่เดินขวักไขว่รวมทั้งฉันให้หันไปยั้งต้นเสียงนั้น เหมือนเวลาหยุดนิ่งอยู่กับที่ที่พื้นถนนแห่งนี้มีร่างของชายที่ฉันคุ้นตาเป็นอย่างดีนอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้นถนน

"รถชน!!!"

เกิดเสียงอื้ออึงขึ้นอีกครั้งท่ามกลางฝูงชน ดุจคลื่นของมหาสมุทร

7

เจ้าปลาน้อย

ที่สถานีรถไฟเข้าสู่มุ่งตรงไปยังรางที่นอนอยู่บนพื้นถนน ฉันได้แต่ยืน
นิ่งไม่ไหวติงเพราะยังคงตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ

ตึกตึก...

ตึกตึก...ตึกตึก

หัวสมองของฉันเริ่มชาแต่ขาก็ก้าวเดินเข้าไปดู เจ้าของรถที่ชน
เปิดประตูลงมาดูร่างของผู้ชายที่นอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้นถนน เจ้าของรถ
มีท่าทางลนลานและรีบพลิกร่างนั้นให้หงายขึ้น เลือดสีแดงเข้มทะลัก
ออกมาจากปาก และนั่นก็ทำให้ฉันยิ่งตัวสั่นจนเข้าชั้นขาไปทั่วร่าง

แพท...

"รถพยาบาล...รถพยาบาล!!!"

ไม่มีใครขยับเรียกรถพยาบาลสักคน ทุกคนได้แต่ยืนนิ่งเป็นหิน
เพราะยังคงช็อคและอยากรู้เหตุการณ์ต่อไปผสมกัน ฉันเดินเบียดผู้คน
เข้าไปยืนจังก้ามองร่างที่นอนพะงาบๆ นั้น อาจเป็นเพราะฉันตาฝ้าหรือ
ประสาทรพราเลือนถึงได้ยินคำพูดที่หลุดมาจากปากของเขาว่า...

"สุขสันต์วันเกิด...เมอ้อวน"

1

ทั้งนางพยาบาลและบุรุษพยาบาลพากันวิ่งขวักไขว่ ไม่คิดเลยว่าฉัน
จะได้มาเห็นฉากที่คล้ายกับละครเกิดขึ้นในชีวิตและในวันเกิดของตัวเอง
แบบนี้ วันนี้นั้นวันบ้าอะไรกัน ฉันยังคงมีงง น้ำตาไหลพรากๆ แต่ก็
ไม่ละอีกสักอัน ฉันวิ่งไปเกาะเตียงพลางมองร่างที่อยู่ในกองเลือดและ
กำลังหายใจรวยริน

"สู้นะแพท สู้เพื่อฉันนะ ต้องรอดมาฉลองวันเกิดกับฉันนะ"

เตียงถูกเข็นเข้าห้องไอซียูและฉันก็ถูกกักไม่ให้เข้าไปใกล้ห้องนั้นอีก
ฉันได้แต่ยืนอยู่หน้าห้องด้วยใจที่เหมือนจะแตกสลาย อารมณ์ฉันใน
ตอนนี้ทำอะไรไม่ถูกเลย

"เม!"

เสียงจากด้านหลังทำให้ฉันหันไป แล้วน้ำตาที่คลออยู่ในดวงตา ทั้งสองข้างอยู่แล้วก็ทะลักเป็นเขื่อนแตก

"พี่ชาย"

ฉันถลาเข้าไปหาพี่สาวของแพทอย่างไม่รอช้า แม่ของแพทก็มายืน อยู่หน้าห้อง ทั้งสองเขาแต่ร้องไห้แล้วก็ร้องไห้ บ้างก็ถามฉันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่ฉันก็ไม่สามารถอธิบายอะไรออกไปได้เลย

พูดไม่ออก...

ดีที่สติดี...

เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงทั้งดังและสั่นพร้อมกัน ฉันหยิบ ขึ้นมารับสายโดยไว ทันทีที่รับสายเสียงปนสะอื้นของแม็กดังตามมา นั้นยังทำให้ฉันรู้สึกล้ามากขึ้นในสถานการณ์อย่างนี้

"เมออยู่ไหน ไม่ไหวแล้วนะ มาดูพี่ชายหน่อยลูก ฮือ..."

ฉันลืมนึกเรื่องพี่ชายไปเสียสนิท นี่มันวันโลกาวินาศโลกวิปริตหรือไง กัน ทำไมมีแต่เรื่องเกิดขึ้นในวันนี้...วันเกิดของฉัน

"พี่ไม่ป็นไงบ้างคะแม่"

"ไม่รู้ว้าร้องไห้ให้ใคร พี่ชายฉัน หรือว่าแฟนตัวเอง..."

"รีบมาเถอะ จะไม่ไหวแล้ว"

แม่วางสายจากไป ฉันก้มลงมองโทรศัพท์ด้วยความสับสน ตามอง ไปที่ประตูห้องฉุกเฉินแล้วก็แลบมามองที่โทรศัพท์

"พี่ชาย เมขอไปดูพี่ชายก่อนนะคะ มีอะไรโทรหาเมนะ"

พี่ชายไม่ได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน และต่อให้ถามฉันก็คงอธิบาย ไม่ได้หรอก ฉันไม่มีแม่แต่แรงจะเดิน ถ้าให้ฉันต้องพูดอีกก็คงหมดแล้ว ซึ่งพลังที่จะยืน ฉันเดินตูปัดตูเป้ออกจากโรงพยาบาลแล้วเรียกแท็กซี่เพื่อ จะไปโรงพยาบาลอีกแห่ง เสียงเพลงเมอร์รี่คริสต์มาสดังขึ้นเหมือนจะ ปลอบให้ฉันหายเศร้า หน้าโรงพยาบาลที่ฉันมายืนอยู่ในขณะนี้ มีต้น คริสต์มาสไม่สูงมากเท่าไร ใจฉันนึกไปถึงคำพูดที่เคยคุยกับเพื่อนที่ ว่าด้วยเรื่องของการขอพร

ขอจากอะไรดีนะตอนนี้...ซานตาคลอสหรือ

9

เจ้าปลาน้อย

ถ้าอย่างนั้นฉันขอตอนนี้ได้เลยไหม...

ชานตาคลอสสะ...ตอนนี้ฉันไม่มีถุงเท้าสักคู่ ถ้าขอด้วยปากเปล่าจะ
ให้ฉันไหม

ขอให้คนที่ฉันรักไม่จากไป เป็นพรข้อเดียวและข้อสุดท้ายที่ฉัน
อยากได้ ให้ได้หรือเปล่า...

ได้โปรด

ฉันเดินทางจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่งมาอีกแห่งหนึ่งด้วยหัวใจที่
เต็มไปด้วยความเศร้าโศก ทำไมโรงพยาบาลต้องมีอะไรเหมือนๆ กัน
กลิ่นยา สีขาว คนป่วย ฉันเกลียด...เกลียด!!!

ฉันขึ้นลิฟท์มายังห้องที่แม่บอก หน้าของแม่ที่เต็มไปด้วยน้ำตา
ในตอนนี้มีรอยยิ้มปรากฏที่มุมปากบ้างแล้วเมื่อเห็นฉัน

"พี่โมละแม่จ๋า"

"ในห้องนะ ไม่รู้เป็นไงบ้าง"

พ่อเดินมาโอบแม่จากด้านหลังเหมือนให้กำลังใจ ฉันพยักหน้า
ให้แล้วเดินเข้าไปในห้องที่พี่ชายนอนอยู่ที่นั่นที่ บนเตียงเต็มไปด้วยสาย
ห้อยระโยงระยาง ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไรแต่ภาพมันไม่น่ารัญจวนใจฉัน
เลยสักนิด เสียงติ๊ดๆ ของเครื่องอีซีจี* ยังดังไม่หยุดหย่อน กรรพาก็ดูไม่
เป็นสักอย่างว่ามันหมายความว่า

"พี่โม...พี่โม"

ติ๊ด...ติ๊ด...

เสียงที่ฉันอยากได้ยินไม่ใช่เสียงนี้สักหน่อย ฉันเคืองมือไปสัมผัส
เส้นผมของพี่ชายแล้วข่มเบาๆ อย่างที่ชอบทำในเวลาปกติ พี่ฉันเป็น
คนที่ผมนุ่มเสมอ แม้กระทั่งตอนนี้ที่ยังนอนอยู่...

"นี่เมนะ ตื่นหน่อยสิ"

"..."

* อีซีจี มาจากคำว่า electrocardiogram (ECG) เป็นเครื่องมือที่ใช้แสดงภาพการเต้นของหัวใจ โดยใช้กระแสไฟฟ้า
ผ่านมือทั้งสองข้าง

"ถ้าพี่ตื่น เมจะยอมทำกับข้าวที่ฝีมือโคตรจะห่วยแต่ทำให้พี่กิน
เลยนะ"

ตืด...ตืด...

ฉันก็ตรึมฝีปากตัวเอง นี่หรือเปล่าที่ว่าความเงิบมันน่ากลัว ไม่รู้
ว่ามีจรรยาจะตืดพี่ฉันไปเมื่อไหร่ แล้วฉันควรจะทำยังไง ทำไมต้องเป็น
วันนี้ ทั้งสองคนที่ฉันรักทำไมต้องจากไปในวันนี้...วันเกิดของฉัน

"ถือว่านี้เป็นคำขอพรของเมนะ ตีนเถอะคนดี"

ยังคงมีแต่เสียงเครื่องอีชีจีดังต่อไปไม่หยุดหย่อน ฉันหลับตาพลง
ถอนหายใจเพราะไม่รู้จะทำยังไงดี ฉันเอามือจับแขนพี่ชายตัวเองอีกครั้ง
เหมือนจะถ่ายทอดความห่วงใยส่งไปให้ก่อนจะลุกขึ้นผละออกไปแต่โดยดี
แต่ไม่ทันจะออกมาเสียงจากด้านหลังก็ทำเอาประสาทส่วนขาถึงกับกระตุก
และหยุดอยู่กับที่ในทันที

"เม...อ้วน"

2

เสียงนั้นทำเอาฉันหันขวับมาอย่างรวดเร็ว พี่โมกะพริบตาปริบๆ
มองเพดาน เสียงเรียกครางเบาๆ ดังออกมาจากเครื่องช่วยหายใจ ฉันยืน
ตกตะลึงได้สักพักก็รีบวิ่งเข้าไป

"พี่โมๆๆ"

"เม...อ้วน"

โธ้ย ตีใจเหมือนถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ศูนย์ (ก็ตัวเลขยี่งน้อยรางวัล
มันยิ่งเยอะนิ) ฉันเขย่าพี่โมสุดชีวิตพลงตะโกนเรียกคนข้างนอกให้เข้า
มาดู

"พี่โมตื่นแล้วแม่จ๋า พี่โม...แว๊ก!"

เพราะฉันเขย่านานไปหน่อยมั้ง สายที่ห้อยระยเียงระยางจึงขาด
สะบัด เสียงตืดๆๆ ดังสนั่นห้องฉุกเฉิน แล้วก็รู้ว่าพยาบาลทั้งหลายแหล่ง
ที่ไหนแหกกันเข้ามาจนแทบจะวิ่งมาเหยียบฉันเลยทีเดียวน ส่วนฉันก็เล่นไป

ตามบทโศก (ก็สมควรโศกอะ) ตกใจได้แต่ร้องเหวอๆ
"ทำอะไรนะเม แล้วทำไมเสียงมันดังอะไรอย่างนี้"
แม่วิ่งมาด้วยความตกอกตกใจพลางเอามือทาบอกเหมือนแม่ใน
ละครไทย

"อ้อ ลมมันเย็นมั้งคะ กระจุกที่สายนี้กระจุกเลย"

"เม!!!"

"แง! ก็ไม่ได้ตั้งใจ เมแค่ตื่นตื่นนะ"

สักพักเสียงสัญญาณที่ร้องดังไปทั่วห้องก็ดับลง เหลือแต่สายตาที่
คล้ายสัตว์ป่าของนางพยาบาลทั้งหมดที่จ้องตรงมาทางฉัน

"เอ่อ...ทุกอย่างโอเคใช่ไหมคะ"

"คะ เรียบร้อยดี"

คงเป็นหน้าที่มั้ง นางพยาบาลจึงหันมายิ้มให้ฉัน แต่พอเดินผ่าน
ไปก็เหมือนรังสีอำมหิตแผ่ออกมาจากนางพยาบาลทั้งหมดนั้นในทันที
เล่นเอาฉันขนลุกเกรียว มันไม่ใช่ความผิดของฉันสักหน่อย ฉันแค่ตกใจ
จนกระซางสายบัวบนนั้นเท่านั้นเอง ก็ฉันไม่อยากจะให้พี่ชายของฉันติดขัด
กับสายบัวๆ พวกนั้นนะ เฮอะ!

"โม เป็นไงบ้าง"

แม่ถลาไปหาพี่โมที่เพิ่งฟื้นขึ้นมา ฉันมองไปยังพี่โมอีกครั้งพร้อม
ด้วยน้ำตาที่รินออกมาอย่างไม่ตั้งใจ บ้าที่สุดเลย วันนี้เป็นวันเกิดฉันนะ
ทำไมต้องทำให้ใจหายอย่างนี้ด้วย

"อ้อ...เม...อ้วน"

"เม พี่เขาเรียก"

"เป็นไงบ้าง ทำเอาเมใจหายใจคว่ำหมดเลย"

ฉันเดินเข้าไปหาพลางเอากล้งมือปาดน้ำตาแล้วยิ้มให้พี่โมที่สะลึม
สะลืออยู่อย่างนั้น

"สุขสันต์วันเกิด...เม...อ้วน"

"เอ๋? อะไรนะ"

"พี่เขาบอกว่าสุขสันต์วันเกิด"

แม่ที่เห็นฉันถามซ้าก็เลยตอบแทนให้ อันที่จริงฉันฟังออกแหละ
ว่าพี่โหมพูดว่าอะไร แต่ที่แปลกใจนะ คำหลังมากกว่า
เมอ้อวนหรือ?

ฉันออกมายืนข้างนอกเพื่อสูดอากาศเข้าปอด บริเวณทางเดินตรง
สุดทางจะมีหน้าต่างเปิดออกไปเพื่อให้ดูบรรยากาศข้างนอก ฉันมองไป
ยังฟ้าไกลพลางคิดถึงใครบางคนในตอนนี้อยู่ในสภาพไม่ต่างจากพี่โหม
เท่าไรหรอก

นี่มันผ่านไปกี่ชั่วโมงแล้วนะ...

ระยะเวลาที่ไปยื่นรอกคนคนหนึ่งในวันเกิดเมื่อสักครู่ผ่านไปนาน
เท่าไรแล้ว สองชั่วโมงหรือเปล่า...

สองชั่วโมงที่แล้วฉันไปยื่นด้วยหัวใจอันสั่นระทึกว่าเขาจะมา
เซอร์ไพรส์อะไรในวันเกิดของฉัน พอสองชั่วโมงหลังจากนั้นเขาก็มา
เซอร์ไพรส์ฉันด้วยการถูกรถชน เป็นตายร้ายดียังไงก็ไม่รู้เพราะฉันมัวแต่
มาพะวงกับพี่ชายเพียงคนเดียวของฉัน

วันเกิด...คริสต์มาสที่แสนหนาว พรที่ฉันขอ สัมฤทธิ์ผลบ้างสิ
แค่ขอให้รักษาชีวิตคนนะทำไม่ได้เชียวหรือไงกัน

"เม"

ระหว่างที่ฉันยืนเหม่อมองไปไกลก็สะดุ้งกับเสียงเรียกกึ่งดีกึ่งตวาด
ฉันหันขวับไปตามเสียงนั้น

"อะตอม"

"โหมเป็นไงบ้าง"

"ฟื้นแล้ว"

อะตอมผู้แสนดีถึงกับน้ำตารินซันและวิ่งฝ่าฉันไปด้วยความดีใจ
ฉันได้แต่มองตามแผ่นหลังนั้นไปอย่างอิจฉา อิจฉาเพราะอย่างน้อยก็ได้
รับข่าวดีว่าคนรักฟื้นตื่นขึ้นมาแล้ว แต่ฉันนี่สิ

จะเป็นไงบ้างนะแพท...

พอฉันเดินตามหลังอะตอมเข้าไปก็เห็นพี่โหมมองรอบๆ ห้องด้วย

เจ้าปลาน้อย

หน้าตาที่แปลกประหลาด และพอพี่ไม่เห็นฉันก็เบิกตาโพล่งแล้วชี้หน้าฉัน พลังร้องเรียกอย่างบ้าคลั่งเหมือนฉันไปซ่าพ่อแล้วจะแก้แค้นฉันคืน อย่างนั้นแหละ

"เม่อ้วนๆ"

"คะ? แล้วนี่ตื่นมากี่ว่าอ้วนเลยเธอ"

ปากพูดจาล้อหยอกแต่อารมณ์ไม่สู้ดีเลย มันทำให้ฉันนึกถึงอีกคนที่เรียกฉันแบบนี้...

"ทำไมฉันมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ แล้วคนพวกนี้เป็นใครกัน"

"หา? คนพวกนี้ที่พี่ว่านะมันพ่อแม่เราละ แล้วนั่นก็อะตอม แฟน พี่ไง"

ฉันตอบคำถามกลับไปแต่เหตุไฉนพี่ชายฉันจึงทำหน้าโง่กว่าเดิม

"ก็สวยงามนะ"

พี่โมมองไปที่อะตอมด้วยสายตาแพรวพราวก่อนจะหันกลับมามองหน้าฉันแล้วสะบัดหน้าพริต

"แต่เม่อ้วนของฉันสวยที่สุดนะค้า อย่าน้อยใจไป แอ้ย มาเรื่องนี้ได้ไง ที่ฉันจะถามคือมันเกิดอะไรขึ้น"

คนในห้องนี้รวมทั้งฉันมองพี่โมอย่างเป็นห่วง โดยเฉพาะแม่แล้วยิ่งทำหน้าจะเป็นลมล้มไป อะตอมน้ำตาเริ่มขึ้นอีกครั้งก่อนที่น้ำตาจะอาบแก้ม อะตอมลูบหน้าของพี่โมอย่างแผ่วเบา

"โม จำอะไรไม่ได้เลยเธอ"

"มือเธอนุ่มจัง...ง่า แต่มือเม่อ้วนนุ่มที่สุดน้ำ อ้า! นี่มันอะไรเนี่ย ทุกคนทำหน้าที่ลดทำไม แล้วบ้านนั้นเป็นใคร แล้วนี่เธอเป็นใคร จะบอกให้ชนะว่าถ้าฉันไม่เจอเม่อ้วนมาก่อนฉันอาจจะรักเธอไปแล้วก็ได้ เหะๆ เห็นไหมเม่อ้วน ฉันรักเธอคนเดียว"

พี่โมพูดพร้อมทั้งทำปากจู๋เป็นหมูส่งมาทางฉัน ฉันยื่นคิ้วมองไปที่พี่ชายด้วยความแปลกใจกับการกระทำนั้น

มันช่างผิดปกติและพิลึกกึกก็อยู่ในร่างพี่ชายของฉันอย่างมหาศาล... มาก!!!